

„Isus Hristos este acelaș ieri și azi și în veci!”

(Evrei 13:8)

SCRISOARE CIRCULARĂ

ianuarie 1976

Îi salut din toată inima, în prețiosul Nume al lui Isus Hristos, pe toți frații și surorile și pe toți prietenii care au părtășie cu noi în dragostea lui Dumnezeu, cu cuvântul din Ps. 89:7: *„Dumnezeu este înfricoșat în adunarea cea mare a sfinților și de temut pentru toți cei ce stau în jurul Lui”*.

Noi am trăit anul trecut ceea ce spune acest verset, în special în ultimele luni. Domnul este foarte puternic, da, Atotputernic. Noi o știm. Prin puterea Cuvântului Său a chemat universul la viață și prin același Cuvânt îl și păstrează. Ceea ce ne interesează pe noi este ca Dumnezeu să se manifeste cu putere în adunare, în Biserica sfinților. Noi avem făgăduința că El este prezent acolo unde doi sau trei sunt adunați în Numele Său.

Nu numai în Biserica primară, ci și astăzi Domnul lucrează cu puterea Sa de înviere în adunarea sfinților și El își arată măreția tuturor celor care-L înconjoară. Acela care se ține aproape de Isus Hristos, vede puterea lucrării lui Dumnezeu. La fel cum a fost în vechime când El mergea pe pământ, la fel este și astăzi, deoarece El umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur și toți sfinții Săi sunt strânși la picioarele Sale. Făgăduințele lui Dumnezeu rămân în picioare, ele nu se clatină niciodată; Isus a pecetluit cu sângele Său ceea ce a făgăduit în Cuvântul Lui.

Sute de oameni au trăit cu noi lucrarea puternică a Lui Dumnezeu; mii au ascultat vorbindu-se și s-au bucurat de noi de binecuvântări deosebite. Cartea Faptelor este o mărturie vie a lucrării puternice a Dumnezeului Celui viu în viața și lucrarea fiecăruia în parte, ca și în Biserică. Ceea ce s-a întâmplat cu primii creștini este valabil ca o poruncă dumnezeiască și rămâne ca exemplu până când Domnul va veni. Duhul lui Dumnezeu nu poate să lucreze pe deplin decât acolo unde omul crede cu toată inima Cuvântul lui Dumnezeu și se supune învățaturii Sale. Acolo unde fiecare în parte și Biserica în întregime se supune Cuvântului lui Dumnezeu și se pune la dispoziția Domnului cu credință și cu încredere deplină, acolo se trăiește iarăși lucrarea puternică a Duhului Sfânt.

Biserica din epoca primară servește drept pildă pentru credința noastră, pentru învățătura și lucrarea Duhului Sfânt. Chiar de la început trebuie să ne aplecăm sub mâna puternică a lui Dumnezeu, să fim eliberați de noi înșine, să fim dedicați lui Dumnezeu. În prima Biserică, nu au avut loc doar mari semne și minuni, ca o confirmare a rânduiei divine și a trimerii dumnezeiești date de Dumnezeu alor Săi, ci, de asemenea, Domnul a vorbit credincioșilor prin vedenii, prin vise, prin proorocii, prin vorbirea în limbi și prin tălmăcirea lor, da, prin mulțimea darurilor Duhului, și Dumnezeu confirma prezența Sa prin aceste lucruri.

Pavel scrie în 2Corinteni 12:1: „...*voi veni totuși la vedeniile și descoperirile Domnului*”. Tot ce fost înfăptuit prin lucrarea Duhului nu folosește preamării proprii, ci este pentru slava lui Dumnezeu și pentru zidirea Bisericii lui Isus Hristos. Acolo unde cuvântul oamenilor este amestecat cu Cuvântul lui Dumnezeu, duhul omului stăpânește asupra lui însuși, omul are propria sa cale și încearcă să se justifice pe sine însuși în fața celorlalți prin propriile dovezi. Dar acolo unde Duhul lui Dumnezeu lucrează, pășim pe un pământ sfânt. Trebuie să înțelegem că Domnul Dumnezeu nostru a curățit și a sfântit Biserica Sa. Ea este templul lui Dumnezeu pe pământ, locul unde El locuiește și locul unde El dă descoperire divină.

Înainte ca Biserica în întregime să experimenteze lucrarea puternică a lui Dumnezeu, trebuie ca fiecare credincios să sfârșească cu propriile lucrări și să vină la odihnă în Dumnezeu. Acolo unde se crede așa cum spune Scriptura, curg râuri de apă vie și astăzi. Acolo unde Cuvântul lui Dumnezeu este pus pe sfeșnic cu toată sinceritatea și în adevăr, și unde este crezut din toată inima, Duhul Sfânt este cel care lucrează în mijlocul diferitelor mădulare ale Trupului lui Isus Hristos. Duhul Sfânt conduce în tot adevărul și confirmă prin daruri și prin roadele Duhului că El însuși este prezent.

Prin revărsarea Duhului Sfânt, toate darurile Duhului au fost date Bisericii și au fost puse în ea în vederea zidirii. După necesitate, Duhul Sfânt poate să se folosească de ele în comunitate. El poate vorbi și acționa după cum îi place. Aceste daruri nu sunt proprietatea credincioșilor; aceștia nu pot să le mânuiască după cum vor. Ele sunt și rămân daruri ale Duhului Sfânt și au fost date credincioșilor cu scopul ca Duhul Sfânt însuși să poată mărturisi și lucra prin ei.

Nu doar Pavel putea să vorbească despre vedenii, descoperiri și călăuzire a Duhului, ci Biblia vorbește de mulți alții care au avut aceleași trăiri

cu Domnul. Îndrăznim să mărturisim, fără vreo pretenție și cu toată smerenia, că încă de la început Domnul a binecuvântat într-un mod cu totul deosebit lucrarea în Împărăția lui Dumnezeu. Deja de câțiva ani, el ne-a arătat o parte a ceea ce va veni. Toată adunarea este martoră a minunatei călăuziri pe care Domnul a dat-o în acești ultimi 15 ani.

Când am văzut slujba fratelui Branham și ceea ce Dumnezeu făcea prin el, am înțeles imediat că el era un slujitor și un proroc binecuvântat, îmbrăcat cu un har deosebit. Vestirea Cuvântului lui Dumnezeu cu autoritate și legitimarea lui într-un mod de netăgăduit, ne-au fost ca un imbold pentru a ne determina să ne reanalizăm viața, credința noastră, învățătura în fața lui Dumnezeu și să rămânem pe altarul Său.

În fond, fratele Branham nu a adus nimic nou. El doar a adus la lumină vechile adevăruri biblice. În istoria Bisericii putem vedea că tot timpul a avut loc o înnoire inspirată de Duhul Sfânt și întotdeauna a fost dată o nouă manifestare a adevărilor biblice. Adunările de credincioși care au devenit căldicele, care s-au organizat și s-au închis în doctrinele lor, rămân nepăsătoare față de adevărurile predicate din nou. Totuși, pentru adunările care au fost atinse de focul Duhului Sfânt, aceste adevăruri au fost găsite ca prețioase; acesta este drumul duhovnicesc pe care Biserica a trebuit să-l urmeze în decursul celor aproape două mii de ani.

În timpul nostru, numeroși credincioși sunt de părere că nu este de cea mai mare importanță să crezi și să înveți în mod biblic și că, prin urmare, adevărurile divine și învățăturile Sfintei Scripturi ar trebui propovăduite și apărute fără compromis, ci pentru ei este mai importantă realizarea unității creștinilor. Noi spunem în mod clar aici că la început era Cuvântul și că la sfârșit trebuie să fie tot Cuvântul. Dumnezeu este legat de Cuvântul Său și toate lucrurile trebuie să se desfășoare conform Cuvântului Său.

Biserica lui Isus Hristos nu este o alianță sau o adunare ecumenică, unde unitatea are loc într-un anumit fel. Aceasta este lucrarea omului. Biserica lui Isus Hristos constă în unirea deplină a Mirelui cu Mireasa Sa, care ajunge, prin credința deplină în Evanghelie, la toate adevărurile biblice și la împlinirea întregului Plan al lui Dumnezeu. Unitatea dumnezeiască nu va fi niciodată făcută în detrimentul adevărului biblic, ci doar în Adevăr, care este Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu.

Isus se ruga spunând: „...ca toți să fie una, cum Tu Tată ești în Mine și Eu în Tine...” (Ioan 17:21). Unitatea între Dumnezeu și Hristos constă în faptul că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine. Unitatea între

Hristos și Biserică constă în aceea că Hristos este nădejdea slavei în răscumpărării Săi.

Aici nu-și are locul nici o pretenție omenească, ci contează doar realitatea dumnezeiască. Toate bisericile creștine au pretenția că Domnul este prezent în mijlocul lor, fără ca ei să aibă o legătură biblică personală cu Dumnezeu. Dacă vrea cineva să aleagă lucrarea lui Dumnezeu și dorește să facă parte din ea, acela renunță la el însuși, la orice tâlcuire omenească și se supune Domnului și Cuvântului descoperit pentru acel timp.

Acum suntem foarte aproape de revenirea lui Isus Hristos. Printr-un strigăt puternic de trezire, adevărații credincioși trebuie să fie treziți din somn și să fie aduși la gândirea și orientarea duhovnicească. Este sigur că Domnul nu va merge niciodată dincolo de ceea ce este scris în Scriptură, fie că este vorba de cele șapte peceti, de cele șapte tunete, de cele șapte trâmbițe, de cele șapte potire de mânie sau de orice altceva. Tot ceea ce poate veni și ce este de la Dumnezeu rămâne în granițele Cuvântului Său.

Fiecare învățătură și fiecare descoperire divină trebuie să fie în concordanță cu Sfânta Scriptură. Nici o carte nu poate fi pusă pe același plan cu Biblia, referitor la problemele de credință și învățătură. Anumite cărți și predici au devenit pentru mulți o sursă de binecuvântare, dar absolutul nostru, temelia noastră, este numai Sfânta Scriptură, Cuvântul apostolilor și al prorocilor, iar Isus Hristos este Piatra din capul unghiului. Motivul și scopul mesajului acestui timp de pe urmă este de a scoate poporul și de a-l aduce înapoi la adevărul Cuvântului lui Dumnezeu și la adevăratele învățături biblice, care au fost vestite în Biserica primară și au fost puse din nou pe sfeșnic. Numai în acest mod credincioșii pot fi smulși din gândirea omenească și din tâlcuirile religioase și să fie readuși pe temelia descoperii dumnezeiești.

Îndrăznesc să spun, cu o mare recunoștință față de Dumnezeu, că noi suntem în deplină concordanță cu Sfânta Scriptură în ceea ce privește credința și învățătura. Dacă cineva pretinde alt lucru, atunci îi cer să arate dovada, cu Scriptura în mână. Ei ne acuză că noi nu credem în trinitate. Dar este vorba de o noțiune greșit definită și care ridică mari semne de întrebare. Dacă cineva crede doctrina romană, spunând că Dumnezeu există din veșnicie în trei persoane independente, noi nu putem accepta acest lucru, pentru că nu există nici măcar un singur verset biblic care să confirme acest lucru. Este vorba de descoperirea lui Dumnezeu ca Tată, Fiu și ca Duh Sfânt și aceasta este conform cu mărturia Sfintei Scripturi. Noi credem din toată

inima că Dumnezeu este Tatăl nostru ceresc, că Isus Hristos este Fiul întâi născut al lui Dumnezeu, care a murit pe crucea de la Golgota, și prin care noi suntem împăcați cu Dumnezeu și am devenit astfel fii și fiice ai lui Dumnezeu. Noi credem că Duhul Sfânt este lucrător în Biserică, că El locuiește în credincioși cum spune Scriptura. Acei care ne acuză că susținem învățătura „Jesus Only” greșesc. Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, nici nu S-a zămislit pe El însuși și nici nu S-a rugat Lui însuși. Deja a fost scris în Psalmul 2:7: „*Tu ești Fiul Meu. Astăzi te-am născut!*”. Noi am vorbit și am scris deja despre această temă. Cel care dorește să se informeze, o poate face. Din toată inima credem că Dumnezeu S-a descoperit ca Tată, Fiu și Duh Sfânt, și, cu toate acestea, nu este vorba de mai mulți dumnezei, ci de un singur Dumnezeu adevărat. Noi ascultăm doar de poruncile biblice cu privire la dumnezeire, deoarece nu vrem să purtăm amprenta nici uneia dintre aceste doctrine teologice, care sunt străine Bibliei.

Dacă cineva ne acuză că nu botezăm după modelul biblic, însă noi practicăm același mod de a boteza ca cel al apostolilor, adică în Numele Domnului Isus Hristos, atunci noi trebuie să spunem că, dacă apostolii au greșit botezând astfel, atunci cei care botează în același fel sunt apostoli mincinoși. Dar cel care pretinde că Petru și Pavel au acceptat o învățătură greșită și ar fi practicat un mod greșit de a boteza, acela ar trebui să răspundă la întrebarea dacă nu cumva el însuși poartă masca unui slujitor al lui Hristos și că, în realitate, nu a primit trimiterea divină de a predica Evanghelia lui Isus Hristos (Galateni 1:8).

Apostolii au înțeles foarte clar porunca misionară din Matei 28 și ei au făcut întocmai. Ei au înțeles că Dumnezeu S-a descoperit în Numele lui Isus Hristos ca Tată, Fiu și Duh Sfânt în Noul Testament. Cel care lasă la o parte gândirea sa și vine în fața lui Dumnezeu cu inima smerită, va putea să vadă acest lucru imediat. Porunca dată a fost: în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, și a fost împlinită în Numele Domnului Isus Hristos. Toată puterea lui Dumnezeu este de partea noastră în Numele Isus, Nume care este mai presus de orice nume.

Astăzi spun tuturor: „*În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub soare nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți!*” (Faptele Apostolilor 4:12).

Știind că venirea Sa este atât de apropiată, creștinii, fiecare personal, vor trebui să se cerceteze dacă doresc să urmeze doctrina Romei sau învățătura biblică a apostolilor, astfel încât să ajungă să cunoască Adevărul.

Credința unui adevărat credincios nu constă în forța râvnei pentru o adunare, ci în puterea legăturii sale cu Isus Hristos și cu Cuvântul Său. Fiecare în parte trebuie să aibă siguranța că, credința și învățătura sa sunt în concordanță cu Dumnezeu și cu Cuvântul Său. Niciodată până acum vreo biserică din cele existente, înțepenită în doctrinele ei, nu s-a lăsat corectată de Duhul lui Dumnezeu, prin Cuvântul lui Dumnezeu. Acest lucru nu are loc decât cu fiecare în parte în adunările unde Dumnezeu poate să meargă mai departe.

Firește, fiecare biserică are pretenția că ea însăși are adevărul și, din această pricină, nu consideră necesar un examen personal în cele mai mici amănunte. În ce ne privește, nu ne ocupăm cu apărarea unei mărturii de credință a unei adunări de creștini, ci noi suntem de partea Cuvântului lui Dumnezeu și a învățăturii apostolilor și prorocilor. Este voia lui Dumnezeu ca, în acest timp de pe urmă, toate lucrurile să fie rânduite în mod biblic și să fie așezate din nou în starea originală. Acum este vorba de o restituire deplină, de desăvârșirea Miresei lui Isus Hristos.

Cuvântul profetic

Alături de partea de învățătură și de cea evanghelică, există în istoria de mântuire partea profetică. Ultima carte a Bibliei „Descoperirea lui Isus Hristos” (Apocalipsa), ne aduce noțiuni care nu sunt comune, care nu sunt ușor de înțeles de mulți credincioși, pentru că în aceste lucruri nu prea se știe cu ce să se înceapă. Totuși, după deschiderea pecetilor, a sosit timpul ca poporul lui Dumnezeu să primească înțelegerea cu privire la lucrurile profetice.

Încă din capitolul 1:1, Domnul confirmă că a trimis pe îngerul Său pentru a-i arăta totul slujitorului Său Ioan. În capitolul 22:16, Domnul confirmă înainte de încheiere: *„Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu ca să adeverească aceste lucruri pentru Biserici”*. În acest timp, când fratele Branham adeverește că Îngerul Domnului a venit la el, atunci învățătorii și fătarnicii au batjocorit. Ei nu iau în considerare adevărul că am intrat acum în partea profetică a sfârșitului istoriei de mântuire și că Domnul se manifestă în același fel.

Întrebarea care se pune este: *„Unde se găsește atunci confirmată în acest timp, întreaga descoperire a lui Isus Hristos în biserici, după cum Domnul însuși spune?”* Fiecare cuvânt își are locul său și fiecare descoperire

trebuie să fie dată în Biserică la momentul potrivit. În capitolul 1, Domnul Isus ne este arătat umblând în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur. Are șapte stele în mâna Sa dreaptă. Cele șapte candelice de aur reprezintă Biserica Noului Testament în cele șapte epoci și cele șapte stele sunt cei șapte trimiși (mesageri) care sunt numiți ca fiind îngerii ai Bisericii (cap. 2 și 3).

Noi trăim acum, fără nici o îndoială, la sfârșitul timpului de har și, astfel, la sfârșitul epocii bisericii Laodicea. Unii s-au oprit, duhovnicește vorbind, și cred că noi suntem acum în timpul epocii bisericii Filadelfia, și asta pentru că ei vorbesc de dragostea frățească, fără să fie pusă în practică.

Pentru că acum am ajuns la sfârșitul timpului de har, Domnul, prin slujba fratelui Branham, la fel ca în slujba lui Ioan, a făcut de cunoscut în mod supranatural tainele din Cuvântul lui Dumnezeu și din Planul Său. Ioan a fost călăuzit într-un mod deosebit de Dumnezeu și a fost hotărât cu un scop deosebit, respectiv să vadă, să asculte și să scrie lucrurile profetice. Fratele Branham, ca unealtă aleasă de Dumnezeu pentru acest timp, a primit de la Dumnezeu harul și însărcinarea de a privi în interiorul acestor lucruri, de a asculta și de a da mai departe ceea ce Duhul spunea Bisericii.

Ultima carte a Scripturii nu este la îndemâna tuturor oamenilor. Nimeni nu are voie să-i răsucescă înțelesul și apoi să o tâlcuiască după bunul său plac. Aici noi pășim pe un pământ sfânt: trebuie să ne scoatem încălțămintea și să respectăm felul prin care Domnul vorbește. Dacă slujba profetică vine la un proroc, atunci trebuie să o acceptăm. Acum, singura întrebare care se pune încă este aceea de a ști care este, în această ultimă generație, cel care a fost rânduit de Dumnezeu să fie prorocul pentru Biserică. Dacă cineva-l știe, să-mi scrie.

Mii de oameni din această generație au văzut cu ochii lor și au auzit cu urechilor lor de modul în care fratele Branham a fost confirmat în slujba sa profetică și în trimiterea divină pe care a primit-o. Întâlnim adesea, în ultima carte a Bibliei, cuvântul „înger”. În primul rând, Domnul a trimis pe îngerul Său pentru a mărturisi toate aceste lucruri bisericilor. În al doilea rând, Domnul însuși are șapte stele în mâna Sa dreaptă, care sunt șapte îngerii ai celor șapte Biserici. În al treilea rând, un înger puternic anunță deschiderea celor șapte peceti și strigă cu voce puternică: „*Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetele?*” În al patrulea rând, toți îngerii din cer cântă și sunt adunați în jurul tronului. În al cincilea rând, patru îngerii sunt arătați că țin cele patru vânturi ale pământului. În al șaselea rând, șapte îngerii care stau

Înaintea lui Dumnezeu, se pregătesc să sune din șapte trâmbițe. În sfârșit, un alt înger este arătat că stă în fața altarului de aur și aduce tămâie.

În Apocalipsa 14 este vorba la început de trei îngeri. Este spus despre primul: „Și am văzut un înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelia veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” (Apoc. 14:6). Am putea să vorbim mult despre acest lucru, dar un lucru este clar: cel ce este arătat în cer este Dumnezeu care lucrează printre popoare, în acest timp de pe urmă, prin Evanghelia veșnică, pentru că, până acum, nici un înger nu ne-a vestit din cer Cuvântul Domnului, ci Dumnezeu a trimis întotdeauna un om ca mesager pentru noi.

Mai departe citim: „Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei”. Nimeni, până astăzi nu a auzit din gura unui înger o asemenea veste; totuși, este evident că face parte din mesajul timpului de sfârșit. Mai departe este scris: „Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: „Dacă cineva se închină fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână...”. Aici am auzit trei îngeri mesageri, care au vestit mesajul în acest timp. Este vorba despre Evanghelia veșnic valabilă a lui Isus Hristos, nu de ceea ce au făcut oamenii din această Evanghelia în decursul timpului, ci de Evanghelia care este puterea lui Dumnezeu.

Biserica are nevoie sa-i fie deschiși ochii pentru a cunoaște semnificația marelui Babilon, care a amăgit toate popoarele cu curvia sa. În sfârșit, este vorba de a recunoaște cine este fiara, icoana fiarei și care este semnul ei. Oamenii au spus părerile lor în legătura cu aceasta și din această cauză nu merge. Noi trebuie să luăm seama la răspunsul clar al lui Dumnezeu și, în harul Său, El ni l-a dat în acest timp de sfârșit. Putem citi ce este în legătură cu toate aceste lucruri în diferite predici ale fratelui Branham. Dumnezeu are îngerii Lui și mesageri în cer, dar El are, de asemenea, îngeri și mesageri pe pământ.

În iulie 1975, în timpul serviciului divin, Domnul ne-a vizitat într-un mod deosebit de binecuvântat. Au fost arătate în viziune, evenimente profetice. În talmăcirea care a urmat Domnul ne-a spus: „Iată, așa vorbește Domnul! În adevăr, poporul Meu, voi sunteți aceia care ați ascultat Cuvântul îngerului, Evanghelia Mea veșnic valabilă care a fost dinainte de întemeierea lumii. Și iată, voi sunteți poporul, voi sunteți turma care va vedea Piatra de încheiere așezată, voi veți ajunge la desăvârșire și veți vedea lucrarea Mea

împlinită. Veți vedea sfârșitul tuturor lucrurilor, căci voi sunteți Mireasa Mea aleasă....”.

Toți cei care au fost cunoscuți de Dumnezeu înainte de întemeierea lumii și care au fost hotărâți pentru sfințire, vor asculta Evanghelia veșnic valabilă. Ei sunt poporul lui Dumnezeu, turma pășunii Lui, căci ei înțeleg vocea Cuvântului Său și Îl urmează.

La începutul timpului de har, Piatra din capul unghiului a fost așezată (Isaia 4:7). Acum, la sfârșitul timpului de har, Isus Hristos va fi Piatra de încheiere (Zaharia 4:7) în zidirea dumnezeiască. Numai Duhul lui Dumnezeu ne poate descoperi partea profetică a lucrării de mântuire a lui Dumnezeu, ca și legăturile din întreg Cuvântul lui Dumnezeu. Fără ca noi să putem hotărî un timp, putem spune că, în această generație, noi vom vedea încheierea lucrării lui Dumnezeu. Vom vedea venind ceea ce Pavel, marele apostol, spusese în legătură cu tema transformării trupurilor și înălțarea.

Domnul îi îndeamnă pe ai Săi să iasă din toate popoarele, limbile și națiunile. Tuturor acelor care sunt răspândiți și au dorit adesea în inima lor să fie prezenți aici, în Krefeld, pentru a trăi binecuvântările lui Dumnezeu în adunări, le putem aminti că Domnul îi cunoaște pe ai Săi și conduce minunat pe sfinții Săi oriunde ar fi. EL își are locașul sfânt în mijlocul lor și tronul Său în inima lor, căci El a încheiat cu noi un legământ veșnic.

În mai multe rânduri, Domnul a arătat semnul legământului deasupra adunării. În 27 decembrie 1975 a fost spus prin proorocie, în legătură cu o vedenie: „Ați auzit vocea Mea, ați primit Cuvântul Meu, descoperirea nu este un lucru ascuns. Nu, Eu v-am arătat clar fiecare Cuvânt și acum, vedeți, nu doar aici Eu mi-am așezat locașul Meu, nu doar aici locul unde Eu locuiesc și nu doar aici Eu sunt în stâlpul de foc, ci în adevăr, așa vorbește Domnul: în fiecare inimă pe care Mi-am pregătit-o Eu am un locaș sfânt și scaunul Meu de domnie și deasupra semnul legământului....”.

Astăzi Domnul încă locuiește lângă cei cu inima zdrobită și cu duhul smerit; dacă El nu locuiește în inimă, orgoliile și mândria se întorc de unde au plecat. Este atât de simplu să putem să ne dăm seama aici că Domnul a așezat locașul Său sfânt printre noi și că scaunul Său de domnie umple inima noastră.

După ce șapte scrisori au fost adresate Bisericii (Apoc. 2 și 3), al cincilea capitol ni-L arată pe Domnul pe scaunul Său de domnie înconjurat de un curcubeu. Dumnezeu a făcut un legământ cu noi în Isus Hristos. La

Golgota, acest legământ a fost confirmat și a căpătat putere de lege. Toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt Da și Amin, prin Isus Hristos, Domnul nostru.

Noi suntem aici și toți cei care cred Cuvântul lui Dumnezeu descoperit în acest timp pot fi siguri că Domnul este cu noi. Dacă am vrea să mărturisim tot ce Domnul a făcut în aceste ultime luni în mijlocul nostru, ar trebui să scriem o carte. Noi am trăit diferite feluri de binecuvântări biblice. Domnul a confirmat că El este Cel viu, El dă vedenii și descoperiri în mijlocul prorocilor, vorbirile în limbi și tălmăcirile care au urmat. În același fel, prin cântările în limbi, care au fost cântate în limba noastră ca laude, Domnul a fost slăvit prin ele în mijlocul nostru. Toți care au putut fi prezenți, au fost copleșiți de atâta har și milă din partea lui Dumnezeu. Domnul a început lucrarea Sa și doar Lui îi aparține lauda, gloria și onoarea din partea tuturor credincioșilor, față de care El s-a descoperit atât de minunat.

Oare pot criticii, care și-au ridicat vocea ici și acolo, confirma că Domnul S-a făcut de cunoscut în mijlocul lor în același fel? Este ușor să-l critici pe fratele Branham, să-i răstălmăcești cuvintele, să te dezici de slujba sa, considerând-o neînsemnată. În acest scop, toate mijloacele sunt bune pentru unii, chiar dacă ei trebuie să răspundă la această temă cu minciuni nemaîntâlnite. Astfel, în ziarul „Vocea țiganilor” (numărul 33, pagina 13 în limba germană), se spune în legătură cu un anume Lawrie: „Branham l-a îndopat tot timpul cu învățătura „Jesus Only” și i-a arătat că fusese ales de Dumnezeu pentru a strânge în India poporul lui Dumnezeu, al cărui număr exact pentru răpire în anul 1973 se va ridica la 700. Mai mult, el a prorocit că Tucson, USA, ar fi un loc sigur în cadrul necazului celui mare..”.

Toate acestea sunt minciuni vrednice de milă. Fratele Branham a spus adesea în legătură cu acest subiect că învățătura „Jesus Only” este falsă. El nu a pretins niciodată că răpirea va avea loc în 1973, nici că 700 vor fi răpiți. El nu a hotărât numărul celor care vor fi luați. Nu a spus niciodată că Tucson ar fi un loc sigur în cadrul necazului celui mare. Partea tuturor mincinoșilor este în iazul de foc (Apoc. 21:8). Dumnezeu nu face nici o excepție, în El nu există gândul nimănui. Acela care păcătuiește în acest fel cu voia, este într-adevăr de plâns.

Aceiași critici scriu: „Timp de 3 ani și jumătate, de la sfârșitul lui 1965 până la jumătatea lui 1969, Branham a răspândit descoperirile sale, care sunt în contradicție cu învățătura biblică”. Cum ar putea fratele Branham, care a fost chemat la Domnul în 24.12.1965 să poată să răspândească descoperirile sale de la sfârșitul lui 1965 până la jumătatea lui 1969? Renunț să mai

continui citarea acestui text. Dumnezeu nu m-a pus ca să judec. Totuși, aș vrea să-l rog insistent pe editor, și asta pentru salvarea sufletului său, să se lase eliberat de duhul de minciună care-l conduce și să retragă afirmațiile false, corectându-le pentru cititorii săi. Predicile fratelui Branham sunt toate înregistrate pe benzi magnetice. Cel care susține falsele afirmații, a căzut în același duh de minciună al lui Lauwrie, care a fost amăgit de satan. Nimeni încă nu a reușit să facă să înainteze propria sa lucrare, subminând și jignind într-un mod scandalos slujba și numele bărbatului lui Dumnezeu. Acest cuvânt este încă valabil și astăzi: „Nu atingeți pe unșii Mei și nu faceți rău proorocilor Mei” (Ps. 105:15).

Răzvrătire împotriva lui Dumnezeu

Nu putem să-L facem pe Dumnezeu responsabil de faptul că Lucifer s-a răzvrătit în cer și s-a împotrivit lui Dumnezeu și Cuvântului Său și a fost aruncat din locul său. Mândria merge înaintea căderii. Nu putem să-i reproșăm nimic lui Moise pentru faptul că Aaron a făcut un vițel de aur și a zis: „...iată dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului.” Nu putem să-i reproșăm nimic Domnului Isus pentru că Iuda L-a trădat, nici pentru că Satan a intrat în Iuda. Nu putem să-l acuzăm pe Pavel că frații mincinoși au strecurat învățături false în acel timp. Conform 1 Timotei 1:20, Pavel chiar a dat pe mâna Satanei pe doi dintre ei, pe nume Imeneu și Alexandru. Este în același timp rău și de neiertat a pune pe seama slujitorului lui Dumnezeu, William Branham, groaznica greșeală a indianului Lawrie. Cine îl poate face responsabil pe Domnul Însuși, pe Domnul Isus, Moise și Pavel, dacă unii oameni au greșit? Pavel spune: „În adevăr, ce am eu să judec pe cei de afară?” (1 Corinteni 5: 12). Fiecare să se încerce pe el însuși, așa încât Biserica în care se găsește să fie lumina Cuvântului lui Dumnezeu.

Fiecare personal trebuie să se cerceteze dacă are parte de ceea ce Dumnezeu face și de împlinirea făgăduințelor divine pentru acest timp. Toți cei care cred că împiedică poporul lui Dumnezeu, cu privire la ceea ce Domnul a zis și a făcut, vin prea târziu. De mult timp, manevrele lor de descurajare și tactica lor au fost date pe față. Noi nu urmăm pe un om, ci doar pe Domnul, al cărui Cuvânt este o candelă pentru picioarele noastre și o lumină pe cărarea noastră. Fratele Branham spunea: „Când un om părăsește

Cuvântul lui Dumnezeu, atunci lăsați-l pe acest om, căci deja Dumnezeu l-a părăsit”. Dacă această unitate s-ar aplica tuturor predicatorilor și tuturor bisericilor, atunci ar fi foarte puțini cei care nu ar fi lepădați de Dumnezeu.

Suntem recunoscători Domnului că El ne-a eliberat de toată mândria duhovnicească și că El ne-a făcut de cunoscut, în toată smerenia, Cuvântul și voia Sa. Suntem așa de bucuroși că trăim din nou prezența Sa în adunare, așa cum a fost la început și ne bucurăm cu miile de oameni care au găsit har înaintea Domnului în acest timp.

Lucrarea deosebită făcută de Duhul Sfânt în mijlocul nostru a făcut pe unii să-și aleagă domiciliul în Krefeld. Totuși, cei care nu pot locui aici, trebuie să știe că Domnul este cu ei, El îi duce și pe ei la desăvârșire, căci El ține Cuvântul și legământul Său. Fie ca binecuvântarea Dumnezeului Atotputernic să se odihnească peste voi!

Lucrând din însărcinarea lui Dumnezeu,
fr. Frank